

Viuilo eruditione & pietate insignis, Laureacensis antistes fuit, atq; eam Ecclesiam summa dexteritate administrauit. Cum autem Hugobertus Boiorum princeps, anno septingentesimo tricesimo quinto mortuus esset, Hunni & Auares eam occasionem arripientes, quæcunq; Boij infra Anassum possedere flamma & ferro vastant, atq; Laureacum funditus extirpant. Ob hanc cladem Vtilo, qui post Hugobertum patrem dux factus est, Viuilum cum Symmistis, qui periculum euaserant, Bathauiam cõmigrare iussit. ea urbs postea Laureacensium Episcoporum domicilium fuit, ita ut Episcopi Bathauenses & Archimystæ Laureacenses appellarentur. Eam sedis transmutationem Gregorius 2 pontifex approbauit, atq; Viuilonem officij admonuit. Inter alia in Epistola eius legitur, quæ apud Auent. lib. 3. extat: Nemo scorta aut concubinam alar: quisque aut castè uiuat, aut uxorem ducat, quam repudiare fas non esto. Nihil immunum in cibis iudicetur, nisi simulachris falsorum Deorum immolatum.